

ควันหลงจากการขอต้นไม้คืนให้เข้าใหญ่

วันศุกร์ ๕ สิงหาคม ที่ผ่านมาตอนบ่าย พระเดินทางไปถนนชนบท เพื่อพักแรม ๑ คืน เตรียมการเข้าร่วมเสวนainวันที่ ๑๐ สิงหาคม ตามการติดต่อจาก หันตแพทย์ ศุภผล เอี่ยมเมธารี ให้เข้าร่วมเสวนainฐานะอนุกรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการทรัพยากรป่าไม้ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช วุฒิสภา กิจกรรม “ขอต้นไม้คืน พื้นที่ชีวิตผืนป่าบนเนินชนบท” ที่หลายกลุ่มร่วมกันจัดขึ้น โดยมีกำหนดครั้งแรกที่รัมภณชนบท กิโลเมตรที่ ๔ (เส้นทางหลักสู่ อุทยานแห่งชาติ เข้าใหญ่) แล้วก็ถูกกลุ่มของชาวทางหลวงจัดป้ายในพื้นที่เดียวกันก่อน ๑ วัน ทำให้จังหวัดพื้นที่นั้นไม่ได้ พอดีวันงานคือวันที่ ๑๐ สิงหาคม คณะผู้จัดงานจึงได้ย้าย มาจัดกิจกรรมที่รัมภณบริเวณหลักกิโลเมตรที่ ๗ แทน เมื่อละบกเบียนผู้ร่วมงานแล้ว ก็เริ่มด้วยพิธีกรรมทางศาสนา มีการอ่าน แสลงการณ์ในนามเครือข่ายประชาชนผู้รักษ์ผืนป่าเทาให้ถูกลุกไฟใหญ่ (ตะแบก) ๑ ตัน อายุประมาณ ๓๐ ปี พร้อมกับการปลูกป่าข้างต้น ๑๐๐ ต้น และระหว่างนี้ไม่ไฟใหญ่ (ตะแบก) ที่ปลูกเป็นต้น ให้เมล็ดออกก่อนซึ่งในธรรมชาติเกิดการออกค่อนข้างยาก เพราะเป็นแรกดังกล่าว แล้วร่วมกันรณรงค์ไม้มีการยิง “เมล็ดไม้มะค่าไม้” ให้ไปตกในที่ป่าและที่โล่งเพื่อให้งอกเจริญเติบโตขึ้นเป็นป่า ก่อนจะมี การเสวนาร่วมกัน ซึ่งกิจกรรมการยิงเมล็ดไม้มะค่าไม้เนื้องด้วยกระบอกไม้ที่มีเปลือกหนาและแข็งมาก จึงไม่ง่ายที่จะได้รับความชี้ช่องเพียง ๒๐ องศาเซลเซียส จนเปลือกเมล็ดอ่อนพอที่จะให้ต้นอ่อนออกทะลุเปลือกได้ จึงต้องใช้ ประมาณไม่ต่ำกว่าครึ่งไม้หรือเชื่อมเข้าหากันด้วยเชือก เทคนิคก็ใช้การดัดงอนแบบเปลือกเมล็ด หรือเจียร์ด้วยเครื่อง

ต้นไม้มะค่าไม้มีเชือกหัวไว้ปะ มะค่าไม้ มะค่าใหญ่ มีรากอ่อนคือ เจียร์หรือใช้ตะไบฝนให้เกิดรอยแผล หรือใช้มีดพรางร้าบกษะเทาตัดมะค่า (อีสาน) เชง เมง (เขมร-สุรินทร์), บีง (ช่อง-จันทบุรี), บีน (กาญจนบุรี) ชั้นเมล็ดทำให้เกิดแผลเพื่อให้ความชื้นเข้าสู่เมล็ดได้ แต่สรุปแล้ว บัน-นครราชสีมา), มะค่าไม้ มะค่าใหญ่ (ภาคกลาง), มะค่าหลวง เทคนิคในการเร่งกระบวนการออกโดยวิธีใดๆ ก็ล้วนแต่ด้วยวิธีการ มะค่าหัวค่า (ภาคเหนือ) ซึ่งวิทยาศาสตร์ว่า Afzelia xylocarpa ทำให้เกิดรอยแผลที่เมล็ดไม้ เป็นแผลสดๆ เลยล่ะ เพื่อให้ต้นอ่อน (Kurz) Craib, A. siamica Craib., Pahudia xylocarpa ออกทะลุเปลือกเมล็ดได้แล้วก็เป็นต้นต่อไป ก็คือเป็นห่วงเมล็ด

Kurz. เป็นไม้ออยในวงศ์ถั่ว หรือ Leguminoceae Caesalpinioideae

ต้นไม้มะค่าไม้เป็นประบาทไม้ใหญ่ยืนต้นมีกิ่งก้านแยกกัน แต่ไม่สูงมากนักมักกึ่งอยู่โคลนเดียว เป็นไม้ผลัดใบ แตกกิ่งต่ำ เรือนยอดเป็นพมุก ก้านลำต้นมีกุ่มปม โคนเป็นพุพอน เปลือกสีน้ำตาล อ่อนหรือชมพูอมน้ำตาล แตกสาขาเป็นกลุ่มต้นๆ เนื้อไม้เป็นลายสายนาม ในประกอบเรียงลับ ใบย่อยติดตรงข้ามกันเป็นคู่ ๓-๕ คู่ แผ่นใบรูปไข่ ขอบชาน กว้าง ๒-๔ เซนติเมตร ยาว ๕-๙ เซนติเมตร โคนใบมนหรือหยักเว้าเล็กน้อยปลายใบทู่เป็นติ่ง ออกดอก เดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม ดอกออกรวมกันเป็นช่อตามปลายกิ่ง ช่อยาว ๕-๑๕ เซนติเมตร กลีบดอกมี ๕ กลีบ แต่ละกลีบช้อนหันกัน มีเพียงกลีบบนสุดเพียงกลีบเดียวที่เจริญขึ้นเป็นกลีบดอกสีแดงเรื่อยๆ หรือแดงอมชมพู ฝักแก่ เดือนมิถุนายน - สิงหาคม ผลเป็นฝักแบบขนาดใหญ่แข็ง รูปบรรทัดสั้นๆ กว้าง ๗-๑๐ เซนติเมตร ยาว ๑๖-๒๐ เซนติเมตร แตกออกเป็น ๒ ชิ้น เมื่อแห้ง มีเมล็ดแก่สีดำเป็นมันเรือง ตามข้าง ๔-๕ เมล็ด แต่ละเมล็ดมีเยื่อหนาๆ รูปถ้วยสีเหลืองสดห่อหุ้ม นิวเคลียส ซึ่งในป่าเมญุงวรรณชื่นและป่าดิบแล้งใกล้แหล่งน้ำ ทุกภาคยกเว้นภาคใต้ สูงจากระดับน้ำทะเล ๑๐๐-๖๐๐ เมตร

ครับที่น่าห่วงและผมได้ตั้งชื่อสังเกตไว้ในท้ายบทความคือ การขยายพันธุ์ของเมล็ดไม้มะค่าไม้ที่จะต้องเกิดขึ้นหลังจากการใช้ (ตะแบก) ๑ ตัน อายุประมาณ ๓๐ ปี พร้อมกับการปลูกป่าข้างต้น ๑๐๐ ต้น และระหว่างนี้ไม่ไฟใหญ่ (ตะแบก) ที่ปลูกเป็นต้น ให้เมล็ดออกก่อนซึ่งในธรรมชาติเกิดการออกค่อนข้างยาก เพราะเป็นแรกดังกล่าว แล้วร่วมกันรณรงค์ไม้มีการยิง “เมล็ดไม้มะค่าไม้” เมล็ดไม้ที่มีเปลือกหนา ซึ่งเมล็ดผ่านไปหลายเดือนและฝนตก แล้วก็ออกเมล็ดก็จะไม่ออก เพราะความชื้นไม่สามารถทะลุเปลือก เมล็ดใต้ มีเทคนิคการข่วยให้เมล็ดออกหลายเทคนิค เป็นการข่วย ให้ต้นอ่อนงอกผ่านทะลุเปลือกเมล็ดให้ได้ เช่น วิธีแกะหัวมาก ที่ครอบเมล็ดด้วย แล้วแช่น้ำอุ่นประมาณ ๒๐ องศาเซลเซียส นานเทคนิคก็ใช้การดัดงอนแบบเปลือกเมล็ด หรือเจียร์ด้วยเครื่อง

มะค่าโมงที่ใช้เป็นกระสุนยิงเข้าไปวันนั้นนี้

ท้ายสุดของวันนั้นเป็นภาคบันทึก โดยน้าหมู พงษ์เทพ
กระโตนชากาญ ประชานมูลนิธิเชาใหญ่ ซึ่งตอนนั้นแรมรื้นไปพัง
ธรรมภานชาใหญ่แล้วจึงไม่ได้ร่วมงานแต่อย่างใด